

Parochie 1
 In de pen 6
 Klapstoel 8
 Buitenland 9
 Samenleving 10
 Kerk 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
 UITGEVER**

Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be
Hoofredacteur
 Bert Claerhout
Eindredacteur
 Peter Gordts
Redacteurs
 Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters
Redactiesecretariaat & Optocht
 Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen
 Persdienst Bisdom Antwerpen
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be
Diocesane redactie Brugge
 Persdienst Bisdom Brugge
 Heilige Geeststraat 4
 8000 Brugge
 tel. 050 33 59 05
 fax 050 34 14 32
 persdienst.bisdom.brugge@kerknet.be
Diocesane redactie Gent
 Eveline Coppin
 Bisdomplein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be
Diocesane redactie Hasselt
 Jan Colla
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 40
 jan.colla@kerknet.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
 Hans Medart
 Varkensstraat 6
 2800 Mechelen
 tel. 015 29 84 17
 hans.medart@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@trevipus.be
 www.trevipus.be

DIENST PAROCHEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Femina niet het einde van K als inspiratiebron

De christelijke arbeidsvrouwen heten voortaan Femma. Daarmee komt een einde aan het letterwoord KAV waarin de K stond voor christelijk, de A voor de arbeidersbeweging en de V voor vrouwelijk. „We kozen een naam die vrouwelijkheid en kracht uitstraalt”, zei voorzitter Eva Brumagne. Het weglaten van de K bleek geen discussiepunt. „Vele vrouwen herkennen zich daar toch niet meer in”, onderstreepte Brumagne. „De secularisering zet door. Desalniettemin laten we de christelijke waarden niet vallen. We blijven opkomen voor een solidaire en rechtvaardige samenleving en we zullen er altijd zijn voor zinzokers.”

Femina is daarmee de zoveelste in de rij van christelijke bewegingen en organisaties die zich een nieuw profiel aanmeten. De maatschappelijke context waarin dat gebeurt, is genoegzaam bekend. De veroudering van het ledenbestand en de achteruitgang van het verenigingsleven, nopen tot vernieuwing. En hoe kun je die vernieuwing beter illustreren dan resoluut voor een neutrale naam te kiezen die geen potentiële nieuwkomers afschrikt? Brumagnes vage waardediscours over solidariteit en gerechtigheid is daarbij niet meer dan een doekje voor het bloeden.

Velen die zich vanuit een christelijke overtuiging voor de KAV hebben geëngageerd, hebben het wellicht moeilijk met de naam Femma. Ook de Leuvense hoogleraar en theoloog Didier Pollefeyt toonde zich in een opiniebijdrage in *De Standaard* misnoegd. Hij had het over een vaandelvluht van de beweging tegenover haar historische wortels en tegenover de Kerk – uitgerekend op een moment waarop de Kerk die steun broodnodig heeft. „De KAV had vanuit de eigen inspiratie op een nieuwe manier aan de christelijke boodschap vorm kunnen helpen geven”, schrijft Pollefeyt. Hij vraagt zich ook af waar Femma nu haar inspiratie zal halen. „Of wordt het gewoon een vriendinnenclubje naast de vele andere?”, merkt hij schamper op.

Hoe geloofwaardig Pollefeyts opmerkingen ook zijn, toch mogen we de maatschappelijke realiteit niet uit het oog verliezen. De voorbije decennia rijpte het inzicht dat we als geloofsgemeenschap en als Kerk een minderheid in de samenleving zijn. Waar het nu op aankomt, is de consequenties daarvan onder ogen te durven zien en daarnaar te leven. Hoe realistisch is het om te geloven dat er binnen al die grote christelijke bewegingen nog een breed ideologisch draagvlak is voor wie de christelijke identiteit prioritair is en dat bovendien bereid is die identiteit in de toekomst veilig te stellen? Als de K van KAV inderdaad bijna niemand meer bekommert, zoals Brumagne suggereert, is het dan inderdaad niet beter van naam te veranderen?

Dat alles betekent niet dat we als geloofsgemeenschap het sociale middenveld moeten opgeven. Integendeel, hoe sterker dat middenveld, hoe beter de democratie functioneert. In een samenleving die hoofdzakelijk het recht van het individu vooropstelt, is het voor de Kerk des te belangrijker intens voeling te houden met al wat in die sector aan christelijke inspiratie leeft en dat met alle mogelijke middelen te ondersteunen. De grote uitdaging waar we voor staan is immers niet of de K als ‘instituut’ zal worden veiliggesteld, maar hoe ze als ‘inspiratiebron’ zal overleven. Met andere woorden, hoe kunnen we de samenleving ervan overtuigen dat er vanuit het geloof een appel uitgaat dat voor velen een levensopdracht inhoudt, waardoor onze K-instellingen en -verenigingen meer te bieden hebben dan goede service alleen?

Dat de KAV tot Femma vervelt, is misschien jammer, maar geen reden tot doemdenken. Jezus heeft ons tenslotte nooit gevraagd ons vast te klampen aan de structuren van het verleden. Hij droeg ons wel op zout der aarde te zijn, dat wil zeggen met een kleine groep smaak te geven aan een grote omgeving. Pas als we daarin slagen, is een spirituele revitalisering binnen sommige ingedommelde instituten en verenigingen mogelijk. ♪

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Handelen als Christus

KERK & leven, 18 APRIL 2012

In zijn column *Waar zorg en liefde is, daar is God* schrijft Bert Claerhout: „De nieuwe rol van de Kerk wordt hoe dan ook bescheidener.” Voorts schrijft hij dat de Kerk het evangelie moet bekendmaken en God bij de mensen brengen. Over welke Kerk hebben we het echter? Over het instituut of over de gemeenschap van gelovigen die het risico van de uitdaging van het evangelie aandurven?

Wanneer zal men eindelijk eens doorhebben dat men om Christus na te volgen, links moet zijn? We leven in een crisistijd waarin degenen die de crisis hebben veroorzaakt door hun rechtse opvattingen de slachtoffers nog harder willen treffen – daarbij gesteund door een antisociale Europa dat elke dag meer voet aan de grond krijgt. Bijna dagelijks worden diezelfde slachtoffers ook door de media gehersenspoeld dat ze boven hun stand zouden hebben geleefd.

Tegen dat alles durven in te gaan en dat duidelijk durven te zeggen, dat is pas handelen zoals Christus, dat is „God bij de mensen brengen”.

André VANDERJEUGT, Boezinge

Priestertekort

KERK & leven, 25 APRIL 2012

De pasgewijde salesiaan, Dieter Verpoest, ervaart het priestertekort niet als een gemis. Ook deken De Gendt uit Leuven uitte eerder in *Klapstoel* al diezelfde mening.

In hetzelfde nummer van **KERK & leven** las ik dat een op de drie priesters opgebrand is en overwerkt geraakt. Men zou toch voor minder als men ziet hoe vaak de weinige priesters die we nog hebben van de ene naar de andere parochie moeten hollen, vaak ten koste van het gemeenschapsleven, van henzelf en van hun parochianen.

Ter gelegenheid van roepingenzondag vroeg de paus bijzondere aandacht voor roepingen tot het priesterschap. Hij vroeg tegelijk om daartoe binnen de Kerk de goede omstandigheden te scheppen zodat zulke roepingen zouden kunnen gedijen. Waarop wacht hij dan om die goede omstandigheden in de Kerk te creëren?

De paus wil dat we voor priesterroepingen tot God zouden bidden, maar tegelijk stelt hij aan God zware eisen: Hij mag alleen ongehuwde mannen roepen, geen gehuwden en vooral geen vrouwen. Waarom zou ik evenwel nog bidden voor priesterroepingen als ik niet kan en ook niet wil geloven in een God die discrimineert en die zijn liefdesgeschenk alleen aan ongehuwde mannen voorbehoudt?

Wordt het niet de hoogste tijd dat we bidden voor priesterroepingen, wereldwijd, zonder aan God zulke voorbijgestreefde voorwaarden te stellen? En wordt het niet de hoogste tijd dat de kerkelijke overheid – die vaak zo weinig voeling heeft met de basis – de petitie over ‘Kerk

in beweging’ ernstig zou nemen? Is dit een utopie of een visioen dat veel gelovigen, ondanks alles, nog blijven koesteren?

Lutgart BESARD, Kessel-Lo

Aftreden paus

KERK & leven, 2 MEI 2012

U neemt de (algemeen gedeelde) bewering over dat paus Celestinus V de enige paus is die ooit is afgetreden. Dat is in zoverre waar dat hij de enige was die het deed omdat hij het pausambt niet meer aankon – wat mogelijk dus ook met Benedictus XVI het geval zou kunnen zijn.

Gregorius XII, die paus was van 1406 tot 1415, trad echter ook af, maar onder heel andere omstandigheden. Om een einde te maken aan het Westers Schisma met drie pausen (Rome, Avignon, Pisa) had het Concilie van Konstanz (1414-1418) die pausen aangemaand af te treden, zodat een nieuwe kon worden gekozen. Gregorius XII gaf daarvoor gehoor en trad af. Hij werd opnieuw kardinaal en was nog even legaat in de Marken voor de nieuwe paus Martinus V, voorleer hij hoogbejaard stierf.

Dat is toch een aanwijzing dat het pausambt kan worden afgelegd, zonder dat men daar een theologisch probleem hoeft van te maken. Een ambt kleeft nu eenmaal niet aan een persoon zoals een wijding.

Tot slot geef ik nog een heel ander geval van een pause-lijk aftreden. Het gaat om paus

Pontianus, die paus was van 230 tot 235. Hij werd door de keizer naar de zilvermijnen van Sardinië verbannen, wat op een langzame terechtstelling neerkwam. Vandaar liet hij de Romeinen weten dat hij afstand deed van het pauschap – en dus van de functie van bisschop van Rome – omdat hij verhinderd werd de Kerk te besturen.

Pierre TROUILLEZ, Diest

Eucharistie

KERK & leven, 25 APRIL 2012

In de eerste bijdrage van uw dossier over de eucharistie laat u de Antwerpse bisschoppelijke vicaris Bart Paepen aan het woord. Volgens hem legt men de klemtoon nog te veel en te vaak op „wat we moeten doen om goede mensen te zijn”. Iets verderop in het gesprek zegt hij dat dit de Blijde Boodschap onrecht aandoet.

Hoe goed men ook tracht gelovigen met de Bijbelse taalwereld in contact te brengen, de grond van ons christelijk leven hangt volgens mij grotendeels af van het besef wie we zijn en wie we kunnen worden. Ook met onze tekortkomingen, daar waar we niet in staat bleken te kiezen om te leven naar Jezus’ beeld en we, door allerlei invloeden en omstandigheden, die keuze gemakshalve aan de meerderheid overlieten – om op die manier af te zien van onze eigen levenskeuze.

Veerle LORIAUX, via e-mail